

tillæget til Skolelærerlønningerne under Behandlingen her i Thinget. Det kom til at træde frem som et midlertidigt Lønningstillæg, der i det Væsentlige har Karakteren af et Alderstillelag; men derved forekommer det mig ogsaa, at en Hovedgrund til at ville, om end kun for en bestemt Tid, fastholde denne Indskrænkning med Hensyn til Lønningstillæget, maa være bortfalden. — Jeg kommer dernæst til de Ændringsforslag, der ere stillede til Bestemmelserne paa Finanslovsforslaget om Dyrtidstillæget til Embedsmænd. Jeg har allerede tidligere udtalt i denne Samling, at efter min Opfattelse er der ganske vist mindre Dyrtid nu, end der har været i de nærmest foregaaende Aar; men jeg tror paa ingen Maade, at jeg har udtalt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledeborg) mente, at der ikke var nogen Dyrtid mere, at vi altsaa levede i en billig Tid. Det ærede Medlem mente at have hørt denne Udtalelse af en Minister, og som han antog, af Finansministeren. Dette Sidste maa i alt Fald vistnok være en Feiltagelse. Jeg erindrer i det Mindste fuldkommen bestemt, at jeg har udtalt, at der efter min Mening er mindre Dyrtid, end der har været, men at det ikke destomindre vilde være billigt endnu i dette Aar at give det fulde Dyrtidstillæg. Denne Anskuelse, som jeg tidligere har udtalt, vedkender jeg mig fuldt ud endnu at have. Det staar for mig som billigt, at man vedbliver endnu i det næste Finansaar at give Embedsmændene det samme Dyrtidstillæg som det, de have oppebaaret i de sidste 3 Aar, jeg kunde egentlig gjerne sige 4 Aar; men naar jeg vil være fuldstændig korrekt, maa jeg indskrænke mig til at sige tre, fordi der er foregaaet en lille Forandring i Affattelsen af Bestemmelsen mellem det første Aar og de følgende tre. Det forekommer mig, at, naar man ser hen til, hvad der allerede er nævnt af den ærede Ordfører for Mindretallet (Scavenius), som havde Ordet før mig, at Dyrtidstillæget først er indtraadt saa sent, efter at Dyrtidsstanden havde gjort sig følelig gjældende, er der ogsaa al Grund til ikke helt eller delvis at afklippe Dyrtidstillæget i samme Dieblit, der indtræder en mindre Dyrtidsstand, end der hidtil har været. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledeborg) har ogsaa, i alt Fald i en vis Grad, erkjendt Rigtigheden deraf, men har forment, at dette Hensyn var allerede fuldt gjort gjældende derved, at man havde ladet Dyrtidstillæget blive staaende uforandret paa indværende

Nars Finanslov, og idet Dyrtiden efter hans Formening var indtraadt saa kort før Dyrtidstillæget blev givet, at der gennem dette fulde Dyrtidstillæg for indværende Aar var givet fuldt Bedelag for dets for sigdige Indtræden. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i denne Betragtning; jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at Formindskelsen i Dyrtiden er indtraadt saa tidlig, som han angav, og endnu mindre i, at Dyrtiden er indtraadt saa sent, som han antog, og jeg tror, at selve Bestemmelsen, saaledes som den findes paa Finanslovsforslaget i Aar og paa Finanslovene for de tre foregaaende Aar, vidne om, at denne Formening af det ærede Medlem ikke har været Rigsdagens Formening. Der findes jo nemlig en Bestemmelse om Dyrtidstillæget under Nr. 2, som gaar ud paa at for de Lønninger, som ere forhøiede efter 1ste Januar 1872, nedfattes Dyrtidstillæget med $\frac{1}{3}$. Jeg ser ikke rettere, end at deri ligger en Anerkjendelse af, at Dyrtiden maa være indtraadt den 1ste Januar 1872; ellers ser jeg ikke, hvorfor der er givet denne Grændse og sagt, at for dem, der have faaet Tillæg paa anden Maade efter den Tid, nedfattes Dyrtidstillæget med en Krediedel. Jeg veed meget vel, at der kan nævnes en særlig Lønnings-Tillægsbestemmelse, som kunde have foranlediget dette; men det forekommer mig, at der i selve Udtalelsen her paa Finansloven om, at for andre Lønningstillæg, giene efter 1ste Januar 1872, nedfattes Lønningstillæget med $\frac{1}{3}$, kan siges at ligge en Anerkjendelse af, at Dyrtiden er af en ældre Oprindelse, end det ærede Medlem vilde antage. Det ærede Medlem har villet gjøre gjældende til Forsvar for det af ham med flere stillede vidt gaende Forslag under Nr. 193 a, at dette Forslag stemte ogsaa overmaade godt med, hvad man i begge Rigsdagens Afdelinger var enig om at anse for tilstrækkeligt i Aaret 1873. (Holstein-Ledeborg: Det sagde jeg ikke) Jeg tror, at det ærede Medlem udtrykte sig saaledes, man maatte i alt Fald forstaa ham saaledes, at hans Mening var, at, naar et Tillæg af den Størrelse, som angivet i Ændringsforslaget, blev anset for at være nok i 1873, og man baade i Landsthinget og Folkethinget havde stemt for et Tillæg af den Størrelse, vel at mærke under forskellige Former, saa kunde der, naar man saae hen til, hvor formindsket Dyrtidsstanden var nu, ja at vi endogsaa efter det ærede Medlems Mening nu levede i en meget billig Tid, ikke indvendes Noget